

foreligger i Øjeblikket, tror jeg ingenlunde, at det store Flertal af det danske Folk gaar med til.

Jeg har nu fremsat mine Anskuelse, og de ere, som sagt, ikke i Flugt med Ministerens, idet jeg mener, at han forlanger meget mere, end der med Rette kan kræves af Befolkningen, og han vil bruge det til saadanne Foranstaltninger, som jeg ikke kan tro ere nyttige. Jeg kan bøje mig meget for Sagkundskaben, og jeg havde nær sagt, at naar vi kunde slippe med en bestemt Sum, maatte Sagkundskaben gerne for mig afgøre, hvorledes det hele skulde ordnes — dog, maa jeg hellere tilføje her: naar det blev ordnet paa en saadan Maade, at det blev noget helt, der lavedes, at det altsaa ikke var en Begyndelse, hvortil man brugte Pengene, saa at man, naar Pengene var opbrugte, vilde sige: I kunne da vel se, at vi ere nødte til at fortsætte. Saaledes maa det ikke være. Naar vi kunne indse, at det er et fornuftigt Værn, der skabes, en fornuftig og virkelig fuldstændig Ordning, kan jeg gaa med til at bøje mig meget for Sagkundskaben. Jeg indrømmer, at jeg er ikke sagkyndig paa det militære Omraade, men med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor mange Penge der skal til, tror jeg, at jeg er mere sagkyndig, end de fleste Generaler ere.

Jeg skal slutte med at sige, at det er mit Haab, at vi nu maa faa denne Sag afgjort. Det er og bør være en alvorlig Sag, og ogsaa jeg har næret det Ønske, at dette Spørgsmaal kunde lade sig løse uden at fremkalde en politisk Adskillelse, men det lader sig maaske ikke gøre. Jeg haaber, at det store Flertal af Befolkningen vil kunne se stort paa Sagen og komme til at forstaa, at her kræves virkelig Ofre, og at disse maa vi yde. Jeg haaber saa tillige, at Regeringen vil forstaa at lytte til Folkets Røst, saa at den, hvis det er nødvendigt — og det tror jeg, det bliver — vil slaa en hel Del af paa de Fordringer, den nu har fremsat, saa at det virkelig kan lykkes denne Regering at faa Forsvars-sagen afgjort paa en Maade, der vil tilfredsstille Befolkningen, og saaledes, at vi faa Ro her i Landet og derved faa aabnet Udsigt til at kunne tage andre store og vigtige Spørgsmaal op, som ville komme til at foreligge, og kræve deres Løsning inden alt for lang Tid.

Borghjerg: Den højsalige Forsvarskommission har faaet en tragisk for ikke

at sige en tragikomisk Skæbne. Det gik denne Forsvarskommission, som det stundom kan gaa et Bumletog paa en lille Station, det holder taalmodigt og venter paa Afgangssignalet. Saadan sad Forsvarskommissionen i mange og lange Aar og ventede taalmodigt paa et passende Tidspunkt til at afgive sin Betænkning, ventede paa Afslutningssignalet. Den tog sig god Tid — det skulde den nemlig gøre. Der var mange Ting, der skulde ske, forinden det passende Tidspunkt til dens Afslutning var kommet. Militærudgifterne skulde efterhaanden Aar for Aar sættes op, og de ere ogsaa i de 7 Aar, siden Højre regerede, blevne satte op med omtrent 1 Mill. Kr. om Aaret, fra 19 til 26 Mill. Kr., saa at det Spring, som til sidst skulde tages, dog ikke blev alt for overvældende, idet man allerede i Forvejen havde nærmet sig Maalet. Og der var en anden Ting, som skulde ske. Befolkningen skulde vænnes til lidt efter lidt. Den antimilitaristiske Befolkning skulde lære at glemme, glemme sin gamle antimilitaristiske Opfattelse. Det maatte kræve nogen Tid. Og endelig skulde de Strids-spørgsmaal, der havde rejst sig mellem Højre og Venstre, saa vidt muligt af Vejen ved et Forlig om kommunal Valgret, Retsreformen o. s. v., fordi baade Højre og det regerende Venstre godt vidste, at de ikke hver for sig alene var i Stand til at gennemføre en ny Militærordning.

At alt dette skulde blive fuldbyrdet, sad Forsvarskommissionen og ventede paa, og det blev saa fuldbyrdet forrige Vinter med det store Forlig, og hen paa Sommeren lod Stationsforstanderen Afgangssignalet lyde, og Forsvarskommissionen afgav sin Betænkning. Det havde varet længe nok, men saa traf det sig dog saa tragisk eller tragikomisk, at det alligevel ikke havde varet længe nok. Forsvarskommissionen kom ved et mærkværdigt Ulykkestilfælde til at afgive sin Betænkning et Par Maaneder for tidligt. Tænk, hvor alting havde set anderledes ud i dansk Politik, om den endnu havde siddet, da Alberti meldte sig selv og dermed fremkaldte en Revolution i dansk Politik, Opløsning og Forvirring. Tænk, om man i Forsvarskommissionen ogsaa havde kunnet tage det Hensyn. Men nu havde man afgivet Betænkningen, nu var man bunden. Nu var det sket, at Forsvarskommissionens Flertal krævede de stærkt forøgede Udgifter og gav en Indstilling, som passede til det daværende Tidspunkt, og som, saa-